

Älfsborgsvisan

1. Den blomsterprydda gondelen gled
utöver Älfsborgs blåa böljor ned
Det var hemskt i den mörka natt,
en flicka skön vid rodret satt
Kring pannan bar hon en lagerkrans
beprydd av stjärnors milda glans
Hon sjöng om vännen, så ljuv och kär,
som uppå Älfsborg fängslad är

2. Men Herman hörde den stämman klar,
som genom järnbeslagna fönstret far
"Hallå"! han ropar "Min sångarvän",
nog känner jag din röst igen
Jag haver mördat ett barn för dig,
det kunde du förlåtit mig
Ty kärleken den är lika stor
hos fången som på Älvsborg bor"

3. Och fången ensam i tornet satt
tilldess han rymde därifrån en natt,
och kasta sig uti böljan blå,
för att sin flicka återfå
Man se'n som vålnader sett dem gå
ibland de höga bergen grå
Men Älvsborgs bölja den viskar än
om Herrman och hans sångarvän